

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/199/2020
Identifikačné číslo spisu:	4414202431
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4414202431.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a Mgr. Petra Melichera, v spore žalobcu R. Y. W., narodeného XX. T. XXXX, trvale bytom v I. E.Á., M. XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Timoranská & Štofková s.r.o., so sídlom v Nových Zámkoch, Pribinova 9, IČO: 36 813 401, proti žalovanej 1/ V. O., narodenej XX. I. XXXX, trvale bytom v B., L. XXX/XX a žalovanej 2/ Y. Š., narodenej XX. V. XXXX, trvale bytom v B., M. XXX/X, obom zastúpeným JUDr. Máriou Ančinovou, advokátkou so sídlom v Nových Zámkoch, Podzámska 29, o zaplatenie 55 598,60 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 5 C 33/2014, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. apríla 2019 sp. zn. 6 Co 153/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom z 25. októbra 2016, č. k. 5 C 33/2014-176, rozhodol, že základ uplatneného procesného nároku žalobcu je daný a o tom, že o výške nároku a o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým súd rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovanej 1/ zaplatenia sumy 37 668 eur s príslušenstvom, od žalovanej 2/ sumy 16 086 eur s príslušenstvom, a napokon voči žalovanej 2/, pôvodnému žalovanému 3/ (manžel alebo jej S. Z. - L. Z.) a pôvodnému žalovanému 4/ W. Z. zaplatenia spoločne a nerozdielne sumy 1 850 eur s príslušenstvom. Poukázal na to, že žalované 1/ a 2/ a právna predchodkyňa žalovanej 2/, pôvodného žalovaného 3/ a 4/ S. Z., mali byť zamestnankyňami v jeho maloobchodnej predajni v B. od roku 2004, pričom si brali z pokladne hotovosť pre svoje súkromné účely, čím mu vznikla škoda. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 35 ods. 2, § 182 ods. 1 až 3, § 184 ods. 1, § 225 ods. 1, § 179 ods. 1 a 2 a § 222 ods. 1 a 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), ustanoveniami § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a 2 a § 112 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky

zákonník“) a ustanovením § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

1.1 V danom prípade súd prvej inštancie rozhodol za splnenia podmienky účelnosti medzitýmny rozsudkom podľa § 214 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), pričom dospel k záveru, že procesný nárok žalobcu je daný. Právny vzťah medzi žalobcom na jednej strane a žalovanými 1/ a 2/ a nebohú S. Z. súd prvej inštancie vyhodnotil ako pracovnoprávny vzťah, ktorý sa spravuje Zákoníkom práce a podporne Občianskym zákoníkom. Žalované 1/ a 2/ a nebohú S. Z. boli zamestnané v predajni potravín žalobcu na základe dohôd o vykonaní práce, resp. pracovných zmlúv, pričom uzatvorené boli aj dohody o hmotnej zodpovednosti, tzn. zodpovedali za schodok na zverených hodnotách podľa § 182 až § 184 Zákoníka práce. Súd prvej inštancie konštatoval naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách (vznik škody vo forme schodku na zverených hodnotách, existencia platných dohôd o hmotnej zodpovednosti, existencia pracovného pomeru, zavinenie zamestnanca, k škode došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením), ktorých naplnenie vyplynulo z vykonaného dokazovania.

1.2 Uznesením súdu prvej inštancie z 15. augusta 2019, č. k. 5 C 33/2014-271, súd konanie voči pôvodnému žalovanému 3/ zastavil z úradnej povinnosti podľa § 62 a § 63 ods. 2 C. s. p., keďže tento zomrel dňa 26. augusta 2018 po začatí konania a konanie o dedičstve po ňom bolo zastavené z dôvodu, že bol zistený len majetok nepatrnej hodnoty. Pokiaľ ide o pôvodného žalovaného 4/ W. Z., zomrelého XX. J. XXXX, dedičstvo po ňom nadobudla žalovaná 2/, a preto s ňou súd prvej inštancie pokračoval v konaní ako s právnou nástupkyňou pôvodného žalovaného 4/.

1.3 Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovanými súd prvej inštancie uviedol, že trestné konanie bolo začaté na základe trestného oznámenia žalobcu dňa 13. augusta 2009. Trestné oznámenie poškodeného neobsahovalo nárok na náhradu škody v adhéznom konaní. Dňa 3. septembra 2009 bola so žalobcom spísaná zápisnica o trestnom oznámení a v nej si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 56 428,40 eur. Listom zo dňa 9. júna 2016 žalobca oznámil polícii, že si nárok na náhradu škody v adhéznom konaní už ďalej neuplatňuje, pretože si ho uplatnil v občianskom súdnom konaní. Žalobca sa dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, najskôr v auguste 2008, kedy o tom získal poznatky od S. R., svedka R. V. R., a následne z vykonanej kontroly pokladničných hárkov. Nárok na náhradu škody v adhéznom konaní podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku bol žalobcom uplatnený dňa 3. septembra 2009 a uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní spĺňa predpoklady uvedené v § 46 ods. 3 Trestného poriadku. V trestnom konaní poškodený riadne a zodpovedne pokračoval a zúčastňoval sa všetkých výsluchov vyžadovaných orgánmi činnými v trestnom konaní. K prerušeniu trestného stíhania došlo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru zo dňa 29. apríla 2011. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zastal názor, že na základe uvedeného uznesenia nedošlo k právoplatnému skončeniu trestného konania, ale len k jeho prerušeniu. Preto s poukazom na ustanovenie § 112 Občianskeho zákoníka treba mať za to, že žalobca ako veriteľ a poškodený tak v rámci subjektívnej premlčacej dvojročnej doby podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákoníka, a zároveň aj v rámci desaťročnej objektívnej premlčacej doby (škoda bola spôsobená úmyselne) podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákoníka si uplatnil svoj nárok na náhradu škody v adhéznom konaní včas, a to malo za následok, že od 3. septembra 2009 premlčacie doby neplynuli. Nič na tomto závere nezmenilo ani oznámenie poškodeného zo dňa 9. júna 2016 adresované polícii, pretože v tej dobe, presnejšie už od 7. februára 2014, si žalobca svoj nárok na náhradu škody uplatnil v občianskom súdnom konaní, preto vznesená námietka premlčania žalovanými nie je dôvodná.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd konštatoval, že právne posúdenie premlčania zo strany súdu prvej inštancie bolo správne. Poškodený (žalobca) si uplatnil nárok na náhradu škody včas, pretože najskôr sa o vzniknutej škode dozvedel v auguste 2008 a náhradu škody si uplatnil dňa 3. septembra 2009. Nárok na náhradu škody bol uplatnený riadne, pretože vo svojom uplatnení uviedol minimálnu výšku škody, ktorú mohol v priebehu konania ďalej upresňovať. V prvotnom uplatnení náhrady spôsobenej škody nebolo potrebné, aby si poškodený uplatnil náhradu škody voči každej z obvinených jednotlivo v určitej výške, pretože táto výška spôsobenej škody sa môže v priebehu konania meniť. Preto bolo postačujúce, že poškodený uviedol minimálnu výšku škody, ktorú

požadoval priznať. K otázke prerušenia trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, že ide o rozhodnutie predbežnej povahy a vec ním nie je vybavená konečným spôsobom. Nemožno sa teda stotožniť s námietkou žalovaných, že prerušením trestného stíhania bolo toto ukončené; došlo len k jeho prerušeniu, a keďže si žalobca uplatnil v adhéznom konaní nárok na náhradu škody riadne a včas, v zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Vo vzťahu k námietke žalovaných, že trestné stíhanie bolo prerušené a žalobca v konaní riadne nepokračoval, pretože nárok v civilnom konaní si uplatnil až žalobou dňa 7. februára 2014, t. j. 2 roky a 8 mesiacov od doručenia rozhodnutia o sťažnosti proti uzneseniu o prerušení trestného stíhania, odvolací súd uviedol, že nečinnosť súdu v konaní nemôže ísť na ťarchu účastníka konania a nemôže mať za následok pokračovanie plynutia premlčacej doby. Keďže v danom prípade trestné stíhanie bolo prerušené, poškodený nemohol vyvíjať žiadnu súčinnosť so súdom, avšak svojimi úkonmi nebránil v priebehu konania a jeho rozhodnutiu vo veci, a teda v konaní riadne pokračoval v zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadli včas podaným dovolaním žalované 1/ a 2/. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. a namietali, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, avšak vec nesprávne právne posúdil v otázke premlčania nároku žalobcu. Uplatnením škody nie je samo podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške. V prípade žalobcu nedošlo k riadnemu uplatneniu náhrady škody v trestnom konaní, ktoré bolo začaté, ale nebolo vznesené obvinenie a uznesením vyšetrovateľa bolo prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočností oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Žalobca ako poškodený uznesenie o prerušení trestného stíhania prevzal dňa 6. mája 2011 a podal proti nemu sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté Krajskou prokuratúrou v Nitre dňa 8. júna 2011. Predmetné rozhodnutie bolo doručené žalobcovi, ktorý od uvedeného dátumu vo veci prerušeného konania nepokračoval. Z uznesenia o prerušení trestného stíhania malo byť žalobcovi zrejmé, že sa nepodarilo zistiť skutočností oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe, a teda ani nebude možné rozhodovať o náhrade škody uplatnenej žalobcom. Po doručení predmetného rozhodnutia muselo byť žalobcovi známe, že v prerušenom konaní bude možné pokračovať len po jeho súčinnosti, predložením nových skutočností a dôkazov, na základe ktorých by bolo možné vzniesť obvinenie voči konkrétnej osobe. Nemožno hovoriť o riadnom pokračovaní žalobcu v konaní, ak tento podal civilnú žalobu až 7. februára 2014, teda dva roky a osem mesiacov od doručenia rozhodnutia Krajskej prokuratúry v Nitre o jeho sťažnosti proti uzneseniu o prerušení trestného stíhania. Dovolateľky uviedli, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu považujú za arbitrárne, nepreskúmateľné, zjavne neodôvodnené zákonným spôsobom a popierajúce princíp právnej istoty. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s námietkou žalovaných, ktorá mohla spochybniť základ nároku žalobcu. Z pripojeného trestného spisu bolo jednoznačne preukázané, že žalobca si škodu uplatnil iba globálne, a nie voči samotným osobám páchatel'ov. V trestnom konaní tak nedošlo k riadnemu uplatneniu náhrady škody, a teda ani k prerušeniu spočívania subjektívnej premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd tak nesprávne právne posúdil vec, chybné aplikoval právo na zistený skutkový stav a nesprávne vyložil právne predpisy. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhli, aby zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. predpokladá porušenie procesných noriem a netýka sa hmotnoprávnych nárokov strán. Žalované však v podanom dovolaní rozvádzajú úvahy o právnom posúdení veci, a teda o samotnom hmotnoprávnom nároku. Podľa žalobcu konanie ako celok vykazovalo znaky spravodlivosti, a preto nemožno uvažovať nad tým, že postupom súdu bolo porušené právo žalovaných na spravodlivý proces. Rozhodnutia súdov prvej inštancie a odvolacieho súdu spĺňajú všetky zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a sú presvedčivé. Podstatná námietka žalovaných sa dotýkala posúdenia spočívania premlčacej doby v dôsledku uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní. Žalobca je toho názoru, že prerušenie trestného stíhania nemožno považovať za jeho meritórne ukončenie, a teda žalobca dôvodne očakáva pokračovanie v uvedenom konaní, pričom pokračovanie on ovplyvniť nevie, teda mu

nemožno vytýkať, že by po uplatnení nároku riadne v začatom konaní nepokračoval. Rovnaký názor k tejto otázke zaujali aj sudy nižších inštancií a skutočnosť, že sa s ním žalované nestotožňujú, neznamená porušenie ich práva na spravodlivý proces. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalované vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. namietali arbitrárnosť napadnutého rozsudku, trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Za nesprávne právne posúdenie veci považovali závery súdov nižších inštancií o nedôvodnosti nimi vznesenej námietky premlčania nároku žalobcu. Podľa ich názoru žalobca jednak neuplatnil svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní riadne, a jednak v začatom konaní riadne nepokračoval v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, čo malo za následok márne uplynutie premlčacej doby.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

15. Odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zjavné, ako a z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 C. s. p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že žalované sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľky so závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasia a nestotožňujú sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

17. Pokiaľ žalované odvolaciemu súdu vytýkali nesprávne právne posúdenie veci v otázke premlčania nároku žalobcu dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd ďalej poznamenáva, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaných odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

19. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.